

ESTRASBURG CONSTATA LA DETERMINACIÓ DELS CATALANS

EDITORIAL DE VICENT PARTAL *A Espanya se li enfonsa la pretensió que Catalunya és un afer intern*

ENTREVISTA MATT CARTHY *'Avui són els eurodiputats catalans, però demà qui serà?'*

CRÒNICA DE JOSEP CASULLERAS *'Això no s'ho poden creure': el vet als catalans sorprèn i incomoda a Estrasburg*

RECULL FOTOGRÀFIC *La mobilització independentista a Estrasburg, en imatges*

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

A ESPANYA SE LI ENFONSA LA PRETENSIO QUE CATALUNYA ÉS UN AFER INTERN

La inauguració de la nova legislatura del Parlament Europeu, ahir a Estrasburg, ens va deixar imatges importants i d'impacte. Al costat de les previsible protestes sobre el Brexit, la situació dels eurodiputats independentistes catalans va centrar el dia, d'allò més.

Des del primer minut, gràcies a la poderosa intervenció del diputat irlandès Matt Carthy, desafiant el prepotent Antonio Tajani en defensa dels drets democràtics dels catalans i arrancant un fort aplaudiment de la cambra que servirà d'advertiment als qui es pensen, a Madrid o a Brussel·les, que això serà bufar i fer ampolles. El grup de l'Esquerra Unitària Europea, on hi ha Die Linke, el Bloc d'Esquerra Portuguès, el PC francès, el Sinn Féin i Bildu, entre més, agrupa els partits que han defensat sempre i sense límits els nostres drets democràtics. I ahir es va tornar a demostrar. El silenci de l'ALE, grup que va nomenar oficialment Junqueras com a candidat a presidir la Comissió, i dels seus socis dels Verds va tenir el contrast en l'actitud d'aquest diputat del Sinn Féin, membre d'un grup que no té cap interès personal en l'afer però que ha demostrat una sensibilitat indiscutible que és absolutament d'agrair.

—
Més tard, Carthy va participar amb companys seus de països i famílies polítiques diversos en

l'acte públic davant de la seu parlamentària. Aquest acte va ser el segon gran focus del dia. Evidentment, i sobretot, per la presència de deu mil catalans. Però també per allò que s'hi va dir. Van prendre la paraula els eurodiputats de l'esquerra unitària Maria Matias, de Portugal, Carthy, l'ex-ministre d'Afers Estrangers d'Eslovènia Ivo Vajgl, dels liberals, i Gérard Onesta dels Verds francesos. I cal escoltar els discursos que van fer. Cal escoltar-los perquè diuen coses que fa un parell d'anys era impensable que les sentíem. Matias va afirmar que històricament Portugal es va fer independent gràcies a Catalunya i que havia arribat el moment de tornar el suport. Carthy va fer un parlament vibrant en què va recordar que no hi ha res que pugui aturar un poble decidit a guanyar. Vajgl va dir a l'audiència que 'pràcticament tots els eslovens' donen suport a la independència de Catalunya. I Onesta va fer un discurs excepcional, en què va dibuixar una figura important dient que el nou mur de Berlín era el riu que tenia a l'esquena, que separava França d'una Alemanya on en

La internacionalització de la crisi catalana és, doncs, un fet imparable i determinant per a la solució del conflicte

aquell moment, a pocs minuts, eren lliures el president Puigdemont i el conseller Comín.

—

Mentre parlaven, darrere seu, s'hi van situar eurodiputats de diversos països i de pràcticament tots els grups parlamentaris. La imatge desmentia gràficament la teoria de l'afer intern. Nosaltres som un país que a vegades sembla gaudir més dels fracassos que no pas de les victòries i en això, només en això, hauríem d'aprendre un poc dels espanyols i celebrar allò que s'hi va veure i allò que s'hi va dir. I, en contrast, mireu com immediatament després de fracassar en l'intent que Borrell presidís la Comissió Europea, han fet onades i traca del càrrec d'Alt Representant, sense evidenciar el cop rebut ni remarcar les visibles contradiccions que originarà —ja tinc ganes de veure Borrell de visita oficial a Kossove, per exemple. O vegeu amb quina rapidesa han abandonat la teoria que la crisi catalana era un afer intern i prou. Ara saben que això ja no serà mai així, de cap manera, i són ben conscients que la partida no es jugarà per tant amb la baralla marcada i tramposa que han proposat i que vivim cada dia, amb decisions judicials cada dia més seguides i més absurdes.

—

Malgrat l'evident mal regust que deixa la negació de les mesures preventives a favor

de Puigdemont i Comín, no es pot negar el salt endavant i faríem be d'entendre-ho. Després de molts mesos intentant trobar el camí per a arribar al Tribunal de Justícia de la Unió Europea ara ja hi som i per dos camins diferents —i callen tots aquells que deien que si no érem un estat no podíem ser-hi. Pel que fa al Parlament Europeu, la primera intervenció de la legislatura, dins l'hemicicle, ha estat per a denunciar la violació dels drets democràtics dels catalans mentre a fora es vivia la més gran manifestació que s'hi ha vist mai, plena d'estelades i contundent en la crítica a la institució i al seu president.

—

La internacionalització de la crisi catalana és, doncs, un fet imparable i determinant per a la solució del conflicte. Però a condició que siguem conscients que si hem arribat fins ací és en bona part per la força incansable del carrer i per la voluntat política, dels partits també, de resistir l'atac desfermat per l'estat espanyol a partir del 20 de setembre de 2017. Els deu mil manifestants, en un dia feiner i en una ciutat difícil d'arribar-hi, són una prova més de la determinació dels catalans, que ahir va constatar Estrasburg. La manifestació de la vesprada al passeig de Gràcia de Barcelona també ho va ser. I el to i les coses que es van dir en aquell escenari i de la manera

que es van dir. Allà davant, mentre milers de persones reclamaven unitat, era molt difícil d'entendre com és que les forces polítiques independentistes són incapaces de posar-se d'acord en els mínims i canalitzar de manera positiva aquella energia, tanta i tanta de feina com tanta gent fa.

—

Però hem de tenir clar que la resolució del conflicte no vindrà de fora sinó que la guanyarem nosaltres, dins el país, augmentant la tensió amb la capacitat de provocar un problema enorme a l'estat espanyol, denunciant-ne la deriva autoritària i ampliant el forat ja obert a Europa i exigint l'exercici del dret inalienable d'autodeterminació i d'independència.

—

El Primer d'Octubre va començar una fase aguda d'aquesta crisi i l'independentisme ha crescut molt d'aleshores ençà, immune a la violència desfermada. Les eleccions, guanyades, totes, en són el testimoni i la capacitat de mobilització de la ciutadania és la prova que ací no hi ha marxa enrere. Manca una cosa molt important, que és l'acord de les forces polítiques, un acord que no pot continuar essent esquivat més temps, perquè pot causar la indignació del moviment, ciutadà, que cada dia s'insinua més vivament. La sentència contra els presos hauria de ser resposta unitàriament i amb un salt endavant decisiu i això només pot passar si els partits, l'ANC i Òmnium són capaços de posar-se d'acord, convertint l'Onze de Setembre en el trampolí cap a una tardor que promet emocions fortes. Incloses, potser, unes eleccions espanyoles que serien les quartes en quatre anys, senyal evident de la inestabilitat absoluta de l'estat, cada dia més difícil de dissimular, per més que ells siguen uns mestres de la manipulació i el desvergonyiment.

—

PS: Permeteu-me dos comentaris al marge:

—

El primer, per a explicar que ahir, entorn del president Puigdemont, es van viure situacions complexes que cal tenir en compte quan alguns frivolitzen sobre les seues decisions. Seguiments de la policia espanyola o presència d'ultres, camuflats enmig de la concentració, per exemple. Puigdemont, i els altres exiliats, no podrien fer la feina que fan dins la presó i per això és important que

no es deixen capturar. Tan senzill com això. Puc acceptar que siga discutible però no crec que siga admissible de fer bromes sobre uns polítics –no tan sols el president Puigdemont sinó tots els exiliats– que cada dia senten amenaçada la seua seguretat personal i que, malgrat això, no han parat ni un moment de cercar la manera de fer avançar el procés d'independència de Catalunya.

—

El segon comentari és per a donar les gràcies, novament, als milers de ciutadans de tots els Països Catalans que ahir es van desplaçar fins a Estrasburg. A les 6.53 dos amics del meu poble, de Bétera, m'explicaven que acabaven d'arribar a Alsàcia després d'haver conduït des d'un poble de la Conca de Barberà, on s'havien unit a un dels autocars que anava a Estrasburg. 'No ens sentim les cames', em deien. Però, malgrat això, estaven preparats per a aguantar tot el matí el sol que queia, per a expressar la protesta, lluitar alçant la veu i després tornar a agafar l'autobús i tornar a agafar encara el cotxe cap al Camp de Túria.

—

No sé ni com expressar el meu agraïment cap a ells i cap a les deu mil persones que han fet aquest esforç enorme. A VilaWeb hem pensat que una manera, petita però concreta de fer-ho, era obrir tots els continguts de demà ja aquesta nit perquè el viatge de tornada dels autobusos pugui ser una mica més entretingut.

—

Com sabeu, cada dia a les deu del vespre els subscriptors poden llegir ja els articles que els altres lectors no podran llegir fins a les dues de la matinada. Però avui tot el VilaWeb de dimecres el podrà llegir lliurement tothom dimarts a partir de les deu. Inclòs el VilaWeb Paper, aquest editorial, la magnífica crònica d'Estrasburg de Josep Casulleras, les opinions de Gemma Pasqual, Pere Martí i Julià de Jodar i articles de la secció 'Només a VilaWeb', com l'anàlisi d'Andrés G.-Nandín sobre si l'experiència de govern d'esquerres portuguès es pot estendre a Espanya –amb opinions de diversos diputats portuguesos–, la ressenya de Sebastià Bennasar sobre l'última novel·la de Xevi Sala i l'anàlisi de Roger Graells sobre les possibles eleccions espanyoles del novembre. Bon viatge de tornada a casa! ■

ORGULLÓS DE SER HETERO O COSA QUE ÉS EL MATEIX: ORGULLÓS DE SER UN FATXA

GEMMA PASQUAL

El grup ultra España 2000 va penjar una pancarta al balcó de la casa de la ciutat de València, el 28 de juny proppassat. TWITTER ESPAÑA 2000

«La lluita del col·lectiu LGTB és la de tots i totes, perquè la lluita per la llibertat sexual és una lluita pels drets civils»

Divendres passat els feixistes d'Espania 2000 van penjar al balcó de l'Ajuntament de València una pancarta amb el lema 'Orgullo hetero'. Sembla que la idea no és seva, ve de Boston, on un grup format per polítics i personalitats d'extrema dreta han impulsat l'Straight Pride Parade, la desfilada de l'orgull heterosexual –literalment: la 'desfilada recta de l'orgull', entenent que aquesta condició sexual és la recta i les representades pel col·lectiu LGTBQ+, les desviades. Fins i tot tenen una bandera, que no és l'espanyola, és una bandera de ratlles, en blanc i negre.

L'informe 'Homofòbia d'Estat 2019' de l'Associació Internacional de Gais, Lesbianes, Bisexuals, Transsexuals i Intersexuals (ILGA) és esgarriós: el perill de morir pel fet de mantenir relacions homosexuals no ha disminuït respecte a l'últim informe. Sis països ho castiguen amb la pena capital: l'Aràbia Saudita, l'Iran, el Iemen, Sudan, dotze estats que conformen Nigèria i part de Somàlia. A més, un gai pot ser

Els homòfobs se senten molt angoixats perquè celebrem el dia de l'orgull LGBTQ+ i senten la necessitat de reivindicar la seva heterosexualitat com si fos amenaçada

Cadascú es pot sentir orgullós d'allò que li vingui de gust. Jo estic ben orgullosa dels amics i amigues del col·lectiu LGBTQ+, de la seva lluita constant malgrat les dificultats

condemnat a mort a Mauritània, als Emirats Àrabs Units, Catar, el Paquistan i l'Afganistan. En un de cada tres països és perillós mostrar-se com a membre de la comunitat LGTBI. A 68 nacions –assenyala l'estudi– 'hi ha lleis que explícitament prohibeixen els actes sexuals convinguts entre persones del mateix sexe i dues més els criminalitzen de facto. A més, jurisdiccions que no pertanyen a estats membres de l'ONU també castiguen aquestes conductes, com ara Gaza, les illes Cook i certes províncies d'Indonèsia'.

Les denúncies de delictes d'odi per orientació sexual, en la major part agressions a homosexuals, augmenten a l'estat espanyol i, cosa encara pitjor, 8 nens de cada 10 que expressen la seva homosexualitat són víctimes d'assetjament escolar.

Els homòfobs se senten molt angoixats perquè celebrem el dia de l'orgull LGBTQ+ i senten la necessitat de reivindicar la seva heterosexualitat com si fos amenaçada. Com si els assassinats, la presó, les agressions i la humiliació fossin, per a molts d'ells, part del seu dia a dia en diverses zones del món. Aquest cap de setmana a Barcelona, en un McDonald's, un homòfob atacava un jove dient-li: 'Et faré heterosexual a hòsties.'

Cadascú es pot sentir orgullós d'allò que li vingui de gust. Jo estic ben orgullosa dels amics i amigues del col·lectiu LGBTQ+, de la seva lluita constant malgrat les dificultats. La seva lluita que és la de tots i totes, perquè la lluita per la llibertat sexual és una lluita pels drets civils.

I tornant a España 2000, encara em pregunto com van saltar les mesures de seguretat de l'Ajuntament de València per entrar-hi la pancarta.

A QUI MOLESTA PUIGDEMONT?

PERE MARTÍ

Carles Puigdemont, durant la intervenció per videoconferència a Estrasburg. ACN

El president a l'exili converteix definitivament el conflicte català en un afer europeu i el seu protagonisme desmenteix el relat que serveix de coartada de la renúncia *** Morera durà a la fiscalia les peticions de Vox contra el col·lectiu LGTBI *** Andorra formarà part del consell rector de la FAO

TEMA DEL DIA

Conflicte. L'absència forçosa de Carles Puigdemont, Oriol Junqueras i Toni Comín ha marcat l'arrencada de la nova legislatura al Parlament Europeu. El conflicte català ha esclatat a l'hemicicle per les protestes de nombrosos eurodiputats, davant un Antonio Tajani desbordat. Aquells qui van mirar que fos un conflicte intern han perdut la batalla per sempre. Ja fa temps que el procés català és un afer europeu i avui s'ha vist clarament, tant dins l'hemicicle com a fora, on deu mil manifestants s'han concentrat –un dia feiner– defensant els drets dels tres eurodiputats independentistes i els 1,7 milions de vots que van aconseguir. És a dir, defensant de ser europeus de ple dret. En un mo-

ment en què Europa es troba en crisi, pel Brèxit i per l'ascens dels totalitarismes, el catalanisme ha tornat a demostrar el seu europeisme, encara que els estats el menystinguin.

Cap dels tres eurodiputats no ha pogut assistir a la concentració de protesta. Junqueras perquè és empresonat; Puigdemont i Comín s'han acostat a Estrasburg d'Alemanya estant, però no han travessat la frontera arran del desplegament policíac espanyol que hi havia organitzat per detenir-lo i dur-lo a Espanya. El president aquesta vegada ha estat ben assessorat del punt de vista de seguretat. La comitiva de Puigdemont ha detectat dos individus a la frontera amb França, que eren policies espanyols de

En un moment en què Europa es troba en crisi, pel Brèxit i per l'ascens dels totalitarismes, el catalanisme ha tornat a demostrar el seu europeisme, encara que els estats el menystinguin

Puigdemont s'ha convertit en el principal enemic a abatre per l'estat espanyol, perquè la seva existència és un corcò que manté viu el conflicte català a l'àmbit internacional

país, i durant bona part del trajecte han estat seguits per un vehicle camuflat que han pogut despistar. La seva absència a Estrasburg no ha impedit que l'exili tornés a guanyar, perquè Catalunya ha centrat la sessió constitutiva del Parlament Europeu.

Puigdemont s'ha convertit en el principal enemic a abatre per l'estat espanyol, perquè la seva existència és un corcò que manté viu el conflicte català a l'àmbit internacional. A Puigdemont l'han volgut liquidar políticament moltes vegades, però no se n'han sortit. Primer van convocar unes eleccions autonòmiques el 21 de desembre de 2017, durant l'aplicació del 155, que en teoria havia de perdre. Però va resultar el dirigent independentista més votat, tot i que després no va ser investit president. En acabat, el van detenir a Alemanya fruit d'un seguiment il·legal de la policia espanyola, però el tret els va sortir per la culata. El Tribunal de Slesvig-Holstein que el va jutjar va desmentir el relat de rebel·lió en què es basava el Tribunal Suprem espanyol i va refusar de lliurar-lo a Espanya. Després s'ha passejat pels principals països europeus, de manera que ha posat en evidència la justícia espanyola i ha demostrat el caràcter polític del conflicte català. I finalment s'ha presentat a unes eleccions europees amb circumscripció estatal, sense coalicions, i la seva candidatura ha aconseguit dos escons al Parlament Europeu. Tot i el revés del Tribunal de Luxemburg, que no va acceptar les mesures preventives, el cas encara ha de ser examinat pel tribunal, on la justícia espanyola no volia que arribés. Per tant, la seva supervivència política ha esdevingut un conflicte de primer ordre per a l'estat espanyol, perquè no el pot controlar.

Curiosament, aquest fet l'ha convertit en el destinatari de crítiques a Catalunya, no tan solament de sectors unionistes, que seria normal, sinó també d'aquells que voldrien un independentisme domesticat, compatible amb l'existència d'una Catalunya autonòmica. Puigdemont

trenca la coartada de la renúncia dels qui camuflen de pragmatisme una frenada del procés. Mentre sigui actiu, qualsevol tomb estratègic que no sigui unitari i acordat, comptarà amb un contrapès i això causa incomoditat. Amb tot, la seva principal debilitat és no tenir ara com ara una força política a Catalunya prou cohesionada i estructurada políticament per a rendibilitzar la seva tasca política. Però el milió de vots a les europees, aconseguit amb Toni Comín i Clara Ponsatí, li dona una transversalitat i una autoritat que cap formació política no pot eludir si no es vol suïcidar políticament.

MÉS QÜESTIONS

Morera portarà a la fiscalia les peticions de Vox contra el col·lectiu LGTBI. El president de les Corts, Enric Morera, no tramitarà la petició del grup parlamentari de Vox per demanar informació sobre subvencions a col·lectius LGTBI que fan activitats de formació, incloses les dades sobre les persones que han impartit 'activitats amb menors', perquè considera que la sol·licitud podria ser constitutiva d'un delictes d'odi. Morera no ha volgut començar una causa general contra un col·lectiu de persones i entitats per una qüestió d'orientació sexual i afectiva, protegida constitucionalment, per la legislació vigent i pels tractats internacionals adoptats per l'estat espanyol. I ha anunciat que posaria l'escrit en coneixement de la fiscalia contra delictes d'odi i discriminació de València, perquè es verifiqui si pot constituir un acte il·lícit. La informació que va demanar ahir Vox és sobre les subvencions concedides per la Generalitat Valenciana a col·lectius LGTBI que fan activitats de formació. Van justificar la petició dient que estan preocupats de saber en mans de qui deixen els seus fills i per l'adoctrinament a què poden haver estat sotmesos. Volen saber les subvencions del 2018 i el 2019 a cursos, associacions, conferències, informes, assessories o centres culturals relacionats amb l'activitat de col·lectius LGTBI, a més de l'acreditació de la formació i els criteris d'adjudicació. També exigeixen de saber els contin-

guts i matèries impartits en aquestes activitats, la metodologia i el document d'antecedents penals dels qui en són responsables.

El Botànic i el PP registren una iniciativa per a recuperar el dret civil valencià. Tots els grups amb representació a les Corts, tret de Ciutadans i Vox, han registrat una iniciativa conjunta per a recuperar el dret civil valencià. Si s'aprova aquesta proposició de llei, s'enviarà al congrés

L'onada de calor perjudica les vinyes i mata milers de pollastres a Catalunya Nord

Francina Armengol. EFE

espanyol, que haurà de votar la corresponent reforma constitucional. En la proposició es demana que es modifiqui la disposició addicional segona de la constitució espanyola. Concretament, els partits sotasignats volen que s'afegeixi un segon paràgraf a aquesta disposició addicional, que actualment només diu: 'La declaració de majoria d'edat continguda en l'article 12 d'aquesta constitució no perjudica les situacions emparades pels drets forals en l'àmbit del dret privat.' La redacció que es proposa d'afegir és: 'La competència legislativa civil de les comunitats autònomes, assumida als seus estatuts d'acord amb l'article 149.1.8 de la Constitució, s'estendrà a la recuperació i l'actualització del seu dret privat històric d'acord amb els valors i als principis constitucionals.' Els síndics sol·liciten que es tramiti pel procediment d'urgència davant les Corts perquè sigui traslladada a la mesa del congrés. La reivindicació ja ve de la legislatura passada. El mes de febrer els partits que conformaven l'acord del primer Botànic (PSPV, Compromís i Podem) i el PP ja van donar suport a la proposició de llei de modificació de la disposició addicional segona de la constitució per a la recuperació efectiva del dret civil valencià, proposta signada per aquests grups i a la qual ja es va oposar Ciutadans. Abans, el 24 d'octubre, es va aprovar al ple de les Corts la tramitació parlamentària amb el mateix sentit de vot dels grups que el que hi hagué al febrer. Aleshores, Ciutadans va justificar el rebuig defensant un dret civil comú a tot l'estat espanyol. D'una altra banda, el 19 de juny la societat civil valenciana va sol·licitar que els nous diputats de les Corts tramitessin urgentment la recuperació del dret civil valencià. A més, tenen una data límit marcada: el 9 d'octubre.

Francina Armengol nomena el nou govern amb tres canvis. El nou executiu per a la legislatura 2019-2023 constarà d'onze conselleries, a més de Presidència. Surten Vicenç Vidal, Fanny Tur i Catalina Cladera, i la resta de consellers del PSIB,

juntament amb Fina Santiago, es mantenen, amb alguns canvis en les àrees de treball. La incorporació més important és la del candidat d'Unides Podem a les eleccions, Juan Pedro Yllanes, que serà el vice-president, en una conselleria de Transició Energètica i Sectors Productius. Les noves incorporacions entre els consellers del PSIB són Isabel Castro, ex-directora general de Treball, que es fa càrrec de la nova conselleria d'Administracions Públiques i Modernització, i Rosario Sánchez, fins ara delegada del govern espanyol a les Illes, que entrarà com a consellera d'Hisenda i Relacions Exteriors. Aquests dos departaments eren sota una mateixa conselleria a la legislatura anterior. D'una altra banda, l'ex-consellera Catalina Cladera deixa el govern per a ser presidenta del Consell de Mallorca. Iago Negueruela dirigirà la conselleria de Model Econòmic, Turisme i Treball. Martí March i Patricia Gómez continuaran al capdavant d'Educació –que afegeix Recerca– i de Salut i Consum, respectivament. Així mateix, Marc Pons continuarà gestionant les àrees de Mobilitat i Habitatge, en una conselleria ara sense Territori ni Energia. Pilar Costa, que continuarà exercint de portaveu del govern, es manté en la Conselleria de Presidència, que a més d'Igualtat, integrarà Cultura. El departament dirigit fins avui per Fanny Tur, que també incloïa Participació i Esports, ja no tindrà conselleria pròpia, fet que ha suscitat fortes crítiques de les entitats del sector. Sobre la base de la proposta de Més, Fina Santiago –número 2 de Més a les eleccions– continuarà com a consellera de Serveis Socials, amb una nova àrea, Esports. Santiago va ser a punt de quedar-se fora per decisió dels coordinadors del partit, que no volien que els qui havien participat en les negociacions tinguessin càrrecs. Les entitats del sector de la discapacitat van manifestar-li el suport i van demanar que continués. Sí que hi haurà un relleu a la conselleria de Medi Ambient i Territori, que assumirà Miquel Mir, qui va ser director general d'Espais Naturals la legislatura passada. L'assemblea de Més ha ratificat aquesta

Teodor Llorente. WIKIMEDIA COMMONS

matinada la proposta, per la qual l'anterior conseller, Vicenç Vidal, serà senador autonòmic. A més, Agricultura i Pesca se separen de Medi Ambient, en una conselleria sota la direcció de Mae de la Concha, secretària general de Podem a les Balears, al costat d'Alimentació.

L'onada de calor perjudica les vinyes i mata milers de pollastres a Catalunya Nord. La calorada d'aquests darrers dies haurà estat particularment dura per a la pagesia nord-catalana. La vinya ha partit molt arran de la calor de divendres. Centenars d'hectàrees de vinyes van ser cremades pel sol. La Cambra d'Agricultura parla de danys significatius, particularment als Aspres, a les Alberes, a la vall de l'Aglí i a la Marenda. Es recomana als vinyaters que enviïn fotos de les vinyes afectades als ajuntaments per poder fer una demanda de reconeixement de calamitat agrícola. La calor també ha perjudicat els animals, sobretot l'aviram. En aquest sector s'han compatibilitzat prop de dues mil gallines o pollastres morts per la calor. Alguns productors han perdut tots els animals durant aquest episodi.

La Cambra d'Agricultura de Perpinyà farà una demanda de reconeixement de catàstrofe natural per poder indemnitzar els productors.

Andorra formarà part del consell rector de la FAO. Andorra passa a formar part del consell rector de les Nacions Unides per a l'Alimentació i l'agricultura (FAO) durant un període de dos anys. El director d'Agricultura, Josep Maria Casals, ha participat en la 162a sessió del consell que es fa a la seu de l'organització a Roma (Itàlia). La missió de l'ens és regular la seguretat alimentària perquè tothom tingui un accés regular a una alimentació suficient i de bona qualitat. L'organització és responsable d'examinar les qüestions relacionades amb la situació mundial de l'alimentació i l'agricultura, sobretot les situacions d'urgència, de manera que la conferència, les conferències regionals i el director general puguin emprendre les actuacions corresponents en cada cas. La FAO compta actualment amb una xarxa mundial d'oficines i és present a més de 130 països per desenvolupar polítiques, programes i projectes destinats a abordar la lluita contra la fam

i la malnutrició, i també per a ajudar-los a desenvolupar els respectius sectors agrícola, pesquer i forestal i a utilitzar els recursos naturals i ambientals de manera sostenible. Casals, durant la seva estada a Roma, també s'ha reunit amb el secretari del Mountain Partnership, una aliança a la qual Andorra s'ha adherit i que té per objectiu treballar conjuntament i compartir experiències sobre el desenvolupament sostenible de les zones de muntanya.

LA XIFRA

157 noms i cognoms s'amunteguen com els cossos de la fossa 115 del cementeri de Paterna. Des del mes d'abril, l'equip d'Arqueo-antropologia treballa per recuperar les víctimes afusellades pel règim franquista el 19 i el 23 de desembre de 1939 i el 8 de març de 1940.

TAL DIA COM AVUI

El 2 de juliol de 1911 va morir el poeta, polític i periodista Teodor Llorente, un dels personatges cabdals de les lletres valencianes contemporànies i l'autor del segle XIX que féu una producció més àmplia en català.

MATT CARTHY

‘Avui són els eurodiputats catalans, però demà qui serà?’

Entrevista a l'eurodiputat del Sinn Féin que s'ha plantat davant Tajani en defensa de Puigdemont, Comín i Junqueras

ALBERT SALAMÉ

JOSEP CASULLERAS NUALART

L'eurodiputat irlandès del Sinn Féin Matt Carthy ha estat qui ha alçat la veu davant Antonio Tajani i els altres 747 parlamentaris que eren presents en la sessió constitutiva del Parlament Europeu a Estrasburg. El president sortint de l'eurocambra el volia fer callar, però Carthy ha condemnat l'impediment perquè fossin al l'hemicicle Carles Puigdemont, Toni Comín i Oriol

Junqueras. Més tard, davant l'edifici del parlament, i agombolat per deu mil manifestants independentistes, ha fet un discurs contundent, dient que hi havia un núvol fosc damunt el parlament, perquè era inquietant i preocupant aquesta limitació de drets polítics que s'ha consumat avui. Hi hem parlat a migdia, just després de la seva intervenció en l'escenari d'Oimplim Estrasburg.

—Heu denunciat el silenci dels dirigents europeus.

—El president Tajani ha obert la intervenció dient que el Parlament Europeu ha estat la casa de la democràcia, ha estat la veu dels ciutadans europeus, l'única institució de la UE elegida directament pels ciutadans. Però hi ha dos milions de ciutadans a qui s'ha negat la veu en aquesta cambra; i mentre això continuï,

Cada dia que passa sense ser eurodiputats és un dia més que la Unió Europea no pot donar cap lliçó a ningú del món sobre democràcia ni sobre estat de dret

Espero que aquesta visita no hagi estat debades i que els dirigents de les institucions europees escoltin la vostra crida

el Parlament Europeu perd la legitimitat per a parlar de democràcia, d'estat de dret i de drets humans. Perquè la negació de la democràcia és la negació del dret més bàsic i és inacceptable. El silenci del president Tajani i de més dirigents europeus he de dir que és absolutament vergonyós. Els votants catalans mereixen de tenir representació, de la mateixa manera que els meus votants, o que els votants del president Tajani. Tots són igualment ciutadans europeus i mereixen de tenir representació al Parlament Europeu.

—I els altres eurodiputats? Quina actitud tenen? Què n'espereu, dels eurodiputats dels altres grups?

—Sabem que hi ha molts eurodiputats que donen suport al dret d'autodeterminació del poble català. Hi ha encara un nombre més gran d'eurodiputats que donen suport al dret de tots els representants electes de prendre possessió dels seus escons. Hi ha molts eurodiputats que són agressius o hostils al fet que els parlamentaris catalans siguin representats de cap manera; si poguessin els vetarien tots. Però hi ha un gran grup d'eurodiputats que romanen callats. Per a mi aquest silenci és vergonyós i no és acceptable; han de parlar amb la seva veu, han d'alçar la veu per la democràcia i els drets humans, per la prevalença dels processos democràtics. Perquè avui són els eurodiputats catalans, però qui serà demà? Ens hem de plantar i dir als dirigents de la UE que ningú no pot negar als representants electes del poble europeu el dret de ser aquí, en aquesta institució.

—Pot ser un precedent perillós a Europa? Si Espanya pot vetar diputats electes, qui no ho podrà fer demà?

—El govern espanyol ha establert unes noves normes, que tenen un sol propòsit: negar al poble de Catalunya el dret de tenir els seus representants electes al parlament europeu. Si a Espanya li és permès de fer això, què impedirà que un altre país imposi unes altres normes per impedir a uns altres eurodiputats que no els agradin d'ocupar els seus escons? Qui

ha de decidir qui s'asseu al Parlament Europeu són els votants, la gent, i al poble de Catalunya li ha estat prohibit aquest dret. És absolutament inacceptable. I és una vergonya que qualsevol diputat romanguí callat en una agressió com aquesta contra la democràcia.

—Confieu que Puigdemont, Comín i Junqueras acabaran essent finalment eurodiputats amb tots els seus drets?

—No ho sé. Però cada dia que passa sense ser eurodiputats és un dia més que la Unió Europea no pot donar cap lliçó a ningú del món sobre democràcia ni sobre estat de dret. No ho pot fer; ha perdut tota la credibilitat. Algun dia hi haurà una Catalunya independent, i això serà així perquè els catalans ho volen. Això ens ensenya la història: que acabarà passant. Ens hem de preguntar si volem que una Catalunya independent sigui membre de ple dret de la UE. Jo sí que ho vull; crec que la majoria dels europeus ho volen. I els dirigents europeus han de començar a actuar, no tan sols per a la gent de Catalunya, sinó per a tots els qui creiem en la democràcia a tot Europa i a tot el món.

—Heu fet un discurs molt apassionat en l'acte d'avui. Què us sembla la resposta dels catalans en aquesta mobilització?

—És increïble de veure tanta gent que ha vingut de Catalunya. És la manifestació més gran que he vist mai davant el Parlament Europeu. És un senyal, no per a mi, perquè hi dono suport, sinó per a tothom dins aquest edifici [assenyala la seu de l'eurocambra]. El Parlament Europeu ha gastat milions d'euros en una campanya anomenada 'aquesta vegada votaré' abans de les eleccions, per encoratjar el vot de la gent, i hi ha més de dos milions de catalans que van dir 'aquesta vegada votaré', i en canvi el parlament europeu veu bé que tres eurodiputats catalans siguin vetats. És inacceptable. Per a la gent de Catalunya que ha vingut: sou benvinguts a Estrasburg. Espero que aquesta visita no hagi estat debades i que els dirigents de les institucions europees escoltin la vostra crida. ■

Milers de persones s'han concentrat vora la seu del Parlament Europeu a Estrasburg. ALBERT SALAMÉ

‘Això no s’ho poden creure’: el vet als catalans sorprèn i incomoda a Estrasburg

JOSEP CASULLERAS NUALART

Crònica d’una jornada marcada per la manifestació més gran que hi ha hagut davant de l’eurocambra a Estrasburg

La primera vegada que en aquesta nova legislatura de cinc anys que ha començat al Parlament Europeu un eurodiputat ha parlat ha estat per a denunciar la vulneració dels drets de Carles Puigdemont, Oriol Junqueras i Toni Comín i dels més de dos milions de persones que els van votar. L’irlandès del Sinn Féin Matt Carthy ha demanat la paraula al president del parlament sortint, Antonio Tajani, que

ja el veia venir, i l’anava avisant que no podia parlar de res que no tingués a veure amb el sistema d’elecció del nou president de la cambra. Aquest eurodiputat, nascut a Birmingham el 1977, crescut a Irlanda i polititzat durant els anys del conflicte al Nord, colpit per les vagues de fam de Bobby Sands i més activistes irlandesos, ha pronunciat unes paraules directes i contundents. Una fotografia de Puigdemont l’acompanyava,

al costat. No gaire lluny, en un altre escó, Diana Riba tenia al costat una fotografia d’Oriol Junqueras. A l’exterior, ja feia més de dues hores que s’aplegaven milers de catalans per protestar contra això que Matt Carthy denunciava davant Tajani.

‘Voldria felicitar tots els eurodiputats que són avui aquí, però n’hi ha tres que no poden entrar, tres representants del poble català no poden ser aquí’, ha començat dient. Els seus companys de grup l’aplaudien quan ha apujat el to de la declaració: ‘Aquesta cambra ha de lluitar per la democràcia, pels drets

humans. Si no, la credibilitat d’aquesta cambra es veurà soccavada. President, faci una declaració avui en nom d’aquests diputats electes i reforci d’aquesta manera la democràcia i els drets humans a Europa.’ Tajani ha fet com si sentís ploure, i ha continuat els tràmits de la sessió, de preparació de la votació del nou parlament, que es farà demà. Silenci de Tajani. I silenci de molts altres diputats. Aplaudiments, en canvi, de tot un sector de l’hemicicle ocupat pels més de setanta eurodiputats dels Verds-Aliança Lliure Europea i pels de l’Esquerra Unitària

Europea, de la qual forma part el Sinn Féin de Carthy.

També hi ha l'EH Bildu de Pernando Barrena, que explicava a VilaWeb als passadissos de l'eurocambra: 'La gent no s'ho pot creure. Jo parlo amb més eurodiputats i no s'ho poden creure. Però en aquesta qüestió –com en el passat també vèiem en coses que tenien a veure amb accions repressives o fins i tot contra el dret de l'estat espanyol en el cas basc– la gent a títol individual es posa les mans al cap. Aquí els grans grups polítics del parlament no mouran ni un dit en això, perquè estan condicionats per la presència del PP espanyol al grup popular o pel PSOE en els socialdemòcrates. I aquí al parlament, la solidaritat específica dels grups només la veurem a l'Esquerra Europea i a l'ALE. En els altres grups, de tu a tu sí que trobes solidaritat i suport, però no serà mai de caràcter polític,

perquè el grup devora aquestes posicions democràtiques en favor d'interessos d'estat.'

L'eurodiputat basc alertava: 'Els diputats d'aquí que veuen això com una cosa exòtica no s'adonen que es disparen un tret al peu, perquè això pot implicar un precedent gravíssim. Perquè hi ha partits autoritaris amb posicions pròximes als governs d'estats membres de la UE, i si ara es posa de moda això que Espanya comença a fer de vetar càrrecs electes, es podran acabar vetant grups dissidents, crítics o representants de minories en qualsevol altra part d'Europa. És possible que Espanya doni ara mateix unes idees d'actuació a grups d'ultradreta.' Carthy s'expressava també així en aquesta entrevista a VilaWeb: 'Si a Espanya li és permès de fer això, què impedirà que un altre país imposi unes altres normes per impedir a uns altres eurodiputats que no

els agradin d'ocupar els seus escons? Qui ha de decidir qui s'asseu al Parlament Europeu són els votants, la gent, i al poble de Catalunya li ha estat prohibit aquest dret.'

Hi hem parlat una estona més tard, quan, acabada la breu sessió al Parlament Europeu, ha participat –juntament amb una vintena més d'eurodiputats danesos, grecs, portuguesos, flamencs, letons, eslovens, bascs, escocesos, francesos, alemanys– en l'acte multitudinari convocat pel Consell per la República i al qual han donat suport nombroses entitats de la societat civil i partits independentistes. Carthy ha estat el més aplaudit, perquè ha traslladat a la gent aplegada al pont Joseph Bech l'entusiasme, la força i l'optimisme que havia insinuat davant Tàjani. Ha alçat la veu amb una força i una loquacitat pròpies de parlamentaris i oradors polítics brillants. 'Avui el cel

brilla sobre Estrasburg, però hi ha un núvol fosc que plana sobre el Parlament Europeu', ha exclamat. 'La gent de Catalunya demana llibertat i autodeterminació, i si us manteniu units i fermes no us podran vèncer. Catalunya serà lliure.'

Els manifestants, que han vingut de tots els racons del país, amb cotxes particulars, autobusos organitzats i avions, demanaven una altra vegada la unitat dels partits, perquè aquesta força mobilitzadora de l'independentisme que s'ha tornat a demostrar tingui una traducció política. Feia dies que omplien els carrers d'Estrasburg, empesos en bona part per una expectativa que no s'ha complert. Perquè ni Carles Puigdemont ni Toni Comín no han pogut entrar al Parlament Europeu, i ni tan sols a la ciutat, pel gran perill que fossin detinguts per policies espanyols en virtut d'un conveni entre França i Espanya del 2002

Milers de persones s'han concentrat vora la seu del Parlament Europeu a Estrasburg. ALBERT SALAMÉ

Milers de persones s'han concentrat vora la seu del Parlament Europeu a Estrasburg. ALBERT SALAMÉ

pel retorn a sengles estats de persones reclamades per una de les parts. Tots dos s'han arribat a Kehl, a l'altra banda del Rin, en territori alemany. I han valorat, juntament amb Gonzalo Boye, la possibilitat de travessar el riu i atansar-se al Parlament Europeu. Finalment han cregut que era més prudent de no fer-ho. Boye sí que ha anat fins a Estrasburg, per a explicar la situació als manifestants.

La galleda d'aigua freda va arribar ahir al vespre, amb la decisió del Tribunal de Justícia de la Unió Europea de no concedir a Puigdemont i Comín les mesures preventives que demanaven per a assistir a la sessió inaugural del nou parlament a Estrasburg. Però entre els manifestants hi havia una convicció més gran, que era la de denunciar que no es poden liquidar més de dos milions de vots en unes eleccions europees

i la voluntat de fer sentir la veu de l'independentisme al cor de la UE. I així ha estat. L'expectació mediàtica internacional ha desbordat els organitzadors. Dels setanta periodistes acreditats els dies previs per a cobrir l'acte (deu dels quals eren de fora de l'estat espanyol), al matí n'han anat venint de nous, més d'un centenar, la meitat dels quals de mitjans que no eren ni catalans ni espanyols. Molts cobrien l'obertura de la legislatura europea, i han topat amb una manifestació de catalans que és la més gran que es recorda davant del Parlament Europeu a Estrasburg.

I han sentit com l'eurodiputada portuguesa del Bloc d'Esquerra Marisa Matias deia: 'Per als portuguesos Catalunya té un significat molt important, perquè l'autodeterminació i la independència de Portugal es va deure a

Catalunya el 1640. Vosaltres vaau pagar un preu perquè els portuguesos poguessin ser lliures i independents. Irònicament, l'opressor del 1640 era un Felipe, i encara continuem amb un Felipe.' I han sentit l'eurodiputat dels Verds Gérard Onesta, que ha criticat que no es permetés que Puigdemont, Junqueras i Comín fossin al Parlament Europeu, però que es deixés passar sense problemes representants electes 'que volen destruir Europa, perquè són racistes, xenòfobs, homòfobs, sexistes i que senzillament són aquí per a destruir la democràcia'. I ha fet un recordatori sobre la simbologia del Rin, que és allà mateix passant per Estrasburg, vorejant pràcticament l'edifici del parlament, i que avui ha estat frontera per a Puigdemont i Comín, que no l'han pogut travessar per por de ser detinguts. Aquesta és

l'Europa que s'atansa i que espanta i que tots aquests eurodiputats han denunciat.

Puigdemont i Comín no han pogut adreçar-se directament a aquella gentada, que tenien tan a prop físicament. Junqueras, a 1.200 quilòmetres, tancat en una presó; tant ell com Raül Romeva, ex-eurodiputat molt estimat tant a Estrasburg com a Brussel·les, s'han adreçat als manifestants per carta. El president i el conseller exiliats, per videoconferència. 'Sóc a escassos metres... hauríem de ser aquí. Perquè és el que vaau decidir més de dos milions de persones', ha dit Puigdemont, que ha demanat a qui sigui el nou president del Parlament Europeu que abandoni 'la deriva de la limitació democràtica' de Tajani. Perquè ara, ha reblat, 'sou a temps de demostrar que aquesta cambra representa tots els europeus'.

La mobilització independentista a Estrasburg

En imatges Vegeu a continuació les fotografies més destacades de la jornada

Milers de persones s'han concentrat vora la seu del Parlament Europeu a Estrasburg. ALBERT SALAMÉ / ACN

1 i 2. Dins l'hemicicle, l'eurodiputat del Sinn Féin Matt Carthy s'ha plantat davant Tajani en defensa de Puigdemont, Comín i Junqueras. ACN // 3, 4, 5. Fora, milers de catalans també s'han manifestat per defensar els drets dels eurodiputats catalans. ALBERT SALAMÉ / ACN

Milers de persones s'han concentrat vora la seu del Parlament Europeu a Estrasburg. ALBERT SALAMÉ / ACN

El primer ministre portuguès, António Costa, en una trobada amb Pedro Sánchez fa tres anys. EP

L'exemple portuguès: Sánchez pot ser investit amb una 'geringonça'?

Investidura Els diputats Paulo Pisco (PS) i Isabel Pires (Bloc d'Esquerra) analitzen el pacte de les esquerres portuguès i expliquen si és un model per a l'estat espanyol o no

ANDRÉS G.-NANDÍN

El president del govern espanyol en funcions, Pedro Sánchez, se sotmetrà al debat d'investidura al congrés el 22 de juliol. Pretén guanyar la votació de l'endemà amb el suport d'Unides Podem, però sense que aquest partit entri a l'executiu. En canvi d'això, Sánchez proposa a Iglesias un govern de 'cooperació' que el tingui de soci preferent. És a dir, un govern del PSOE tot sol amb el suport parlamentari d'Unides Podem, que tindria càrrecs intermedis a l'executiu. Arran de la insistència

de Podem a assumir cartes ministerials, Sánchez ha apel·lat al model portuguès per no blocar la investidura i evitar unes altres eleccions.

A Portugal el Partit Socialista (PS) ha governat en minoria del 2015 ençà, amb el suport parlamentari dels partits d'esquerra: el Bloc d'Esquerra, el Partit Comunista de Portugal i els Verds. Un pacte anomenat popularment 'geringonça' (traduïble com a 'invenció improvisada, inestable o amb poca solidesa'). Però la 'geringonça' es pot exportar a Espanya?

Per Paulo Pisco, diputat i membre de la comissió nacional del PS, primer de tot

'L'esquerra estava totalment convençuda que no podia donar una altra possibilitat a la dreta per governar després d'un període d'austeritat tan dur'

depèn de la geometria parlamentària. El seu partit no tenia majoria absoluta per governar, i per això era important de cercar l'acord. Explica que el pacte el van fer possible les dures circumstàncies que havia passat el poble portuguès des del 2011, sota el programa d'austeritat de la 'troica' (Comissió Europea, Banc Central Europeu i Fons Monetari Internacional), i que havia executat l'anterior govern de dreta: retallades de despesa pública, congelació de pensions i privatitzacions. Hi havia una desocupació alta i els joves emigraven.

'L'esquerra estava totalment convençuda que no po-

Costa, Macron i Sánchez, durant una reunió de la cimera de dirigents de la UE. EFE

dia donar una altra possibilitat a la dreta per governar després d'un període d'austeritat tan dur. Per coherència política, havien de governar les esquerres.' Altrament, el poble no ho hauria entès, afirma.

Isabel Pires, diputada del Bloc, també destaca la importància del context i el caràcter inèdit d'aquell pacte a Portugal, on l'esquerra marxista no havia estat mai clau per a l'estabilitat política: 'L'opció era quatre anys més d'una austeritat molt forta. Tots vam veure clar durant la campanya electoral que la gent volia una alternativa a la dreta. El dia de les eleccions teníem l'oportunitat de fer una cosa única, diferent. Entre austeritat i solució innovadora, els partits ens vam assegurar, vam parlar, vam discutir els punts d'acord i vam aconseguir-lo.'

Els punts d'aquella entesa es van basar en les qüestions que més havien perjudicat la població, deixant de banda

aquelles en què els partits discrepaven. Els objectius s'han complert tots: augment del salari mínim, dels sous a la funció pública i de les pensions; aturada de les privatitzacions; i recuperació de la competitivitat de les empreses i de l'eficàcia dels serveis públics. Pisco i Pires coincideixen a dir que aquest ha estat el principal motiu pel qual el pacte ha exhaurit la legislatura, tot i alguns sotrac.

Un context difícil d'exportar

Portugal tornarà a fer eleccions legislatives a l'octubre. Malgrat la satisfacció dels integrants, Pires considera gairebé irreplicable un pacte en els termes del 2015: 'Era un acord escrit i signat molt concret. Però en un context molt diferent; aleshores era una solució gairebé d'emergència.'

Sosté que ni la situació econòmica en què van atènyer l'acord ni el context polític

d'aleshores a Portugal no són comparables amb els de l'estat espanyol actualment. Recorda també que fa quatre anys el Bloc es trobava en una dinàmica de creixement i que la de Podem, després de les darreres eleccions, és la contrària.

Malgrat això, Pisco veu en el pacte d'esquerres portuguès una solució que ha donat resultats molt positius i que pot ser molt inspiradora per a l'esquerra espanyola i europea. 'Els partits d'esquerra europeus són molt poc favorables a enteses, fins i tot dins l'esquerra. I jo crec que és una mica absurd. Cal tenir prou humilitat democràtica per a saber fer concessions i governar conjuntament. Perquè l'esquerra, que té una dimensió de justícia i visió de la societat molt diferent de la dreta, ha de poder governar de manera estable i sòlida per preservar un projecte de societat molt necessari a Europa.'

'És clar que és un model que tots els partits d'esquerra poden mirar i intentar inspirar-s'hi', diu Pires. Tanmateix, creu que dependrà sempre de les relacions de força i els percentatges de vot de cadascú, i també de les polítiques que s'acordin. Aquests acords, aclareix, no poden ser buits de contingut.

Pires afegeix que, a diferència de Podem, el seu partit sempre ha vist clar que no havia d'entrar al govern, ni en l'actual ni en un de futur. Volen mantenir una identitat i un programa propis. Guanyar representació, força negociadora i allunyar el risc d'esdevenir ostatges del PS.

'Entenc que a Podem hi hagi el debat, però no estic d'acord que hagi de ser dins el govern per garantir que es compleixi un acord. Perquè aquí si el PS n'incomplia alguna part perdria la majoria al parlament i no podia ni aprovar el pressupost.' Reconeix que a Espanya políticament hi ha molts factors que fracturen els partits, fins i tot Podem. Per això hi albira una negociació molt més difícil.

'Aquí el 2015 el context econòmic i social era molt dolent i hi havia predisposició a negociar. A Espanya ara mateix el PSOE té moltes possibilitats de governar, fins i tot en minoria com a Portugal, i arribar a acords al parlament. Crec que hi ha qüestions importants que no són de caràcter econòmic i que tenen a veure amb Catalunya. És un factor que ens costa d'avaluar perquè no tenim res que s'hi assembli i allà té una gran importància.'

Sánchez pressiona amb una possible repetició de les eleccions el 10 de novembre

Espanya Unes altres eleccions espanyoles poden reforçar el PSOE i Casado i, alhora, debilitar i empènyer contra les cordes Rivera i Iglesias

El president del govern espanyol, Pedro Sánchez, al congrés dels diputats. EFE

ROGER GRAELLS FONT

El president espanyol en funcions, Pedro Sánchez, ha establert la data de la seva investidura el 22 i 23 de juliol. Ho ha convingut amb la presidenta del congrés espanyol, Meritxell Batet, a qui ha telefonat de Brussel·les estant i sense tenir confirmat els suport necessari. Així doncs, hi ha una data

del debat d'investidura sense que el PSOE hagi tancat cap acord que li permeti de tirar-la endavant. Però Sánchez, de retruc, també ha fixat la data de la possible repetició de les eleccions espanyoles: el 10 de novembre. Una data pròxima a la possible publicació de la sentència del Tribunal Suprem espanyol sobre el judici contra el procés.

La primera votació de la investidura serà el 23 de juliol,

i Sánchez hauria d'aconseguir-hi la majoria absoluta (176 diputats) per a ser reelegit. És molt improbable, fins i tot si aconseguís de tancar un acord amb Unides Podem, que ara per ara encara sembla molt lluny. La segona votació seria el dia 25, 48 hores després, i només requereix la majoria simple. En aquest cas, necessitaria almenys l'abstenció d'ERC per a ser investit.

El PSOE ha insistit que Sánchez només se sotmetria una vegada a la investidura

Els socialistes semblen disposats a esperar i a pressionar per doblegar les aspiracions d'Unides Podem. EFE

El PSOE ha insistit que Sánchez només se sotmetria una vegada a la investidura, i que l'estat espanyol ha de tenir govern el juliol. Si és fallida, Sánchez tindria dos mesos per a tornar-ho a intentar, fins el 23 de setembre, però els socialistes pressionen per obtenir una investidura pràcticament de franc en el primer debat convocat, amb l'espantall de repetir les eleccions. Si no hi ha investidura, les corts espanyoles es dissoldrien el 23 de setembre i les eleccions es farien el 10 de novembre, és a dir, 47 dies després de la dissolució de les cambres, tal com estableix la llei.

Si hi tornés a haver eleccions serien les quartes en quatre anys i sotmetrien l'estat espanyol a la inestabilitat. A més, haurien transcorregut pràcticament dos anys sense

pressupost, fins que es formés nou govern després de Nadal i comencés la tramitació dels nous comptes, i regiria el pressupost de Rajoy aprovat pel PP, Cs i el PNB amb Rajoy de president, el maig del 2018. A més, s'endarreriria l'aprovació de totes les lleis que ara són en punt mort i la presa de decisions importants en matèria d'habitatge, de canvi climàtic i de finançament autonòmic, i també quedaria en punt mort la renovació d'òrgans clau de l'estat, com ara el Consell General del Poder Judicial, en funcions d'ençà del 4 de desembre de 2018. Així mateix, el govern espanyol continuaria en funcions, pel cap baix, deu mesos en total.

Més enllà de la paràlisi institucional a què es trobaria sotmès l'estat, el PSOE juga amb els incentius electorals

Repetir les eleccions no fa por als socialistes. Creuen que això els faria créixer en nombre d'escons i desgastaria encara més Unides Podem

per a pressionar els seus possibles socis d'investidura. Unes noves eleccions poden reforçar els socialistes, però també el PP, i de retruc debilitar Ciutadans, Unides Podem i els seus lideratges respectius.

El desgast d'Unides Podem

Repetir les eleccions no fa por als socialistes. Creuen que això els faria créixer en nombre d'escons i desgastaria encara més Unides Podem i el lideratge de Pablo Iglesias, oimés si Íñigo Errejón hi acaba concurrent amb la plataforma Más País. Les últimes setmanes, Errejón ha accelerat per fer el pas, arribat el moment, i presentar una candidatura d'àmbit estatal que competeixi amb l'espai d'Unides Podem.

Sánchez vol un govern del PSOE bo i sol, amb una aliança

ERC fa un paper decisiu en la investidura de Sánchez. ACN

amb Unides Podem al congrés. En canvi, Iglesias vol tenir ministres de pes i ha dit públicament que en un govern de coalició ell hauria de ser-ne el vice-president. Tanmateix, els socialistes semblen disposats a esperar i a pressionar per doblegar les aspiracions d'Unides Podem, partit al qual no interessa que es repeteixin les eleccions.

Un reforçament del PP que deixi Rivera fora de joc

Repetir les eleccions també és vist amb bons ulls pel PSOE per a parar els peus a Albert Rivera. La crisi interna de Ciutadans ha originat tensió i Rivera s'ha encastellat en el no a Sánchez, fins al punt de convidar els crítics a anar-se'n del partit i fundar-ne un de nou. Unes noves eleccions podrien restar suport a Vox,

uns vots que retornarien majoritàriament al PP. Aquest reforçament de Pablo Casado podria deixar Rivera fora de joc, qüestionar la seva carrera i conduir Ciutadans cap a l'abstenció o el pacte amb el PSOE.

És un enfocament semblant al que va fer Mariano Rajoy el 2016. Va resistir i va reforçar-se amb la repetició electoral. Ciutadans, que havia tancat un acord de govern amb el PSOE després de les eleccions del desembre del 2015, va perdre pes al nou congrés i va acabar donant suport a Rajoy. Ara Sánchez pot cercar la repetició de la jugada debilitant encara més Rivera.

El dilema de l'independentisme

ERC fa un paper decisiu en la investidura de Sánchez. El PSOE no vol negociar

El PSOE no vol negociar amb l'independentisme, sinó aconseguir si més no l'abstenció dels republicans de franc

amb l'independentisme, sinó aconseguir si més no l'abstenció dels republicans de franc. Fins ara, dirigents d'ERC com Gabriel Rufián i Joan Tardà han dit públicament que no blocarien la investidura. Ara com ara, no se sap que hi hagi fissures dins la direcció d'Esquerra, tot i que un grup de militants sí que està descontent per la manera com es gestiona el període post-electoral i vol que la militància sigui consultada sobre què cal votar.

Dins JxCat sí que hi ha debat, i és públic. Els tres

presos polítics que són diputats –Jordi Turull, Josep Rull i Jordi Sánchez– han defensat l'abstenció per a evitar que es repeteixin les eleccions, i entre la resta de diputats hi ha un debat obert. Tanmateix, els set diputats de JxCat no són decisius aritmèticament.

El dilema principal és si facilitar una investidura a Sánchez de franc, com va passar en la moció de censura de l'any passat, o bé plantar-se en cas que el PSOE no ofereixi res en canvi dels vots i tornar empènyer Espanya cap a unes eleccions. ■

Xevi Sala trenca el tabú del terrorisme per fer-ne literatura

SEBASTIÀ BENNASAR

El periodista publica 'No tornaran vius' a Columna

En una cultura literària com la nostra, sovint molt pudorosa (o de vegades poc valenta, segons qui sigui el crític que formula la teoria), la rapidesa amb què ha aparegut *No tornaran vius*, la nova novel·la de Xevi Sala, és una excepció i un símptoma d'una certa europeïtzació o del retrobament amb la tradició francesa.

Sala, periodista i escriptor, aquesta vegada decideix d'enfrontar-se a un dels nostres dimonis més coetanis i ens presenta el procés de radicalització i islamització d'un grup de nois que acabaran cometent un atemptat. Per a qualsevol lector català serà inevitable de pensar en la cèl·lula que fa dos anys va atemptar a la Rambla, amb un escamot de nois resident a Ripoll, però si la novel·la es tradueix a qualsevol altra llengua pot funcionar igualment bé: un grup de nois accelera la seva transformació mitjançant un procés de captació i radicalització per acabar essent els agents actius d'un atemptat.

Sala explica: 'Dos anys després dels atemptats de la Rambla i Cambrils, sense oblidar els fets d'Alcanar, que varen colpir tan durament Catalunya, hem tingut moltes respostes a tot allò que va passar. La majoria han arribat del periodisme o de la universitat i també de la policia. Aquesta vegada intento aportar una possible resposta de la literatura, que permet, com en altres països, d'explorar la ficció per acostar-se a la realitat.'

El camí no ha estat gens fàcil. Com a autor, la primera dificultat amb què ha topat ha estat la vida mateixa. 'La literatura ha de ser entretinguda i és una ficció. La premsa ja ha fet totes les reconstruccions possibles per buscar una explicació, però la literatura també ha de ser un entreteniment i una reflexió', diu. I explica que l'altra gran dificultat ha estat escriure mantenint el respecte per les víctimes, per totes en conjunt. 'Hi ha gent que considera que els familiars dels executors dels atemptats també són víctimes. Jo ho veig així. Hi ha molta gent que creu que

El periodista Xevi Sala. ACN

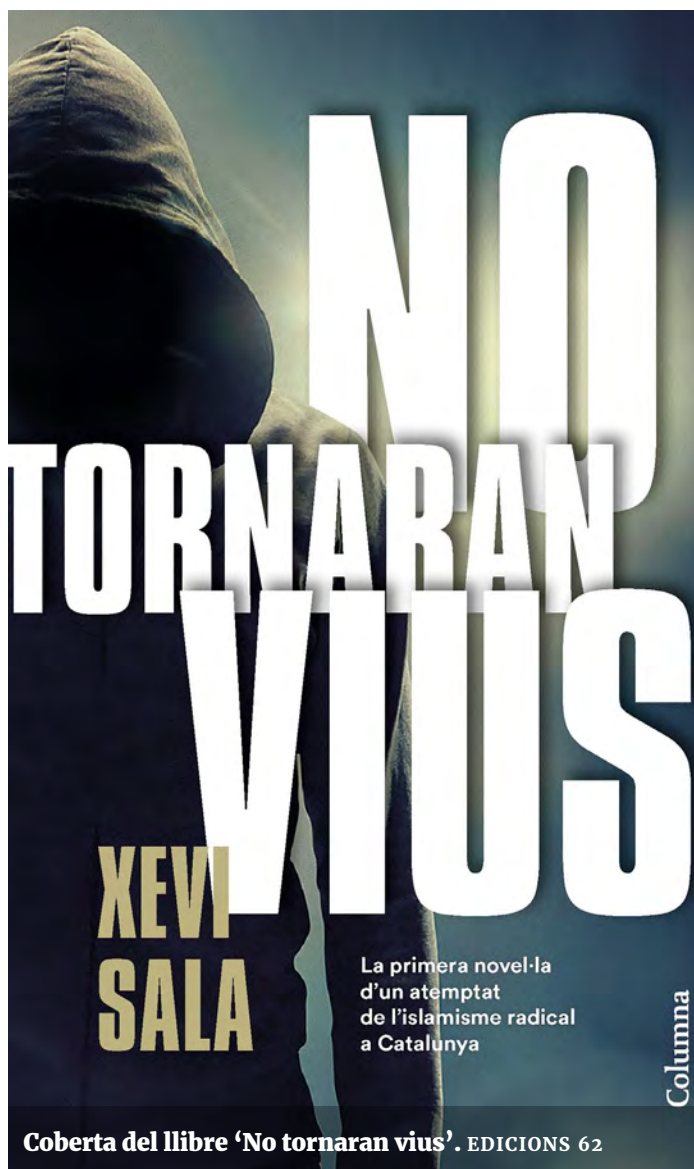

Com a autor, la primera dificultat amb què ha topat ha estat la vida mateixa

no i això fa que en qualsevol atemptat acabem comptant menys víctimes de les que realment hi ha hagut.'

Sala en tot moment ha volgut defensar els seus dos oficis: 'Ara com ara, he escrit cinc novel·les i us puc assegurar que el periodisme i la novel·la no tenen res a veure. El periodisme ha de ser coherent amb la realitat, mentre que la novel·la ha de ser conseqüent amb la versemblança. Cal versemblança per a explicar les històries, encara que siguin fets que han succeït.'

I Sala ha fet això, en la seva història. 'Després d'haver escrit la novel·la hi ha molts

XXXX XXXX XXX XXXXX XXXXX XXXXXX XXXXX
 XXXXX XXXXX XXXXX XXXX XXXXX XXXX
 XXXXXXXX XXXXX XXXX XXXXXXXX XXXXX

interrogants que no tenen respostes. Els experts han fet informes molt aprofundits sobre aquesta cèl·lula, en ambients acadèmics diversos, i tots assenyalen que els nois no van tenir una integració millor o pitjor. Podríem debatre molt sobre què entenem per integració, si el fet que parlin el nostre idioma i portin roba com la nostra ja vol dir que s'han integrat; o bé si hem de parlar de moltes més coses. En aquest cas tothom coincideix a dir que va ser un problema d'identitat: per als avis no practicaven la religió amb prou rigor, però a l'escola eren els moros. Aquesta crisi d'identitat, a més a més de la ràbia per tot allò que passa al front de guerra, els converteixen en preses fàcils per als reclutadors, que busquen aquesta crisi en nois de poc menys de vint anys i fins a trenta, que són el principal planter.'

Una cosa és clara: Sala no vol reconstruir els fets dels atemptats, sinó la manera de fer. 'Al lector no li és explicat des de Catalunya, però evidentment al lector d'aquí li vindrà al cap Ripoll. Llegit a França, es podria pensar en els atemptats de París, que van tenir un *modus operandi* similar, en què una colla de nois, alguns dels quals són germans, formen la cèl·lula. No és en cap cas un atemptat de llop solitari'.

Per a nosaltres la figura de l'imam de Ripoll i els seus contactes amb el Centre d'Intel·ligència espanyol (CNI) és una de les claus principals i més misterioses de tota la trama dels atemptats de la Rambla. 'Considero que tot això és un terreny que pertany al pe-

riodisme d'investigació. Saber què va passar correspon a la investigació periodística, però l'imam és una figura molt potent. A la novel·la el mal no es presenta mai de cara, sovint es disfressa i es disfressa del bé. Convivim amb el mal i el fem familiar. La temptació de passar la línia és fàcil per a algú disfressat d'home de fe entre una colla de nois.'

Sala no creu que la crisi econòmica sigui un dels factors que influeixen en la possible captació de joves terroristes. 'Una de les lliçons que hem extret és que els reclutadors actuen en totes les capes socials. No hi ha un patró homologable per a un jove captat. Per això són difícils de detectar. Costa de lligar aquests fets amb les motivacions econòmiques, perquè molts d'aquests nois tenien feina, nòmina i recursos propis; per tant, la crisi econòmica no és pas un dels factors decisius.'

En canvi, sí que és decisiu el ritme d'alta volada que Sala impregna a la novel·la, una de les marques de la casa, d'un autor que publica cada dos anys o tres, però que cada vegada l'encerta i ens proposa un debat ètic o sobre la memòria. 'Em guanyo la vida amb el periodisme i per això el ritme de publicació és el que és. Si em guanyés la vida com a novel·lista el ritme seria diferent o potser tindria una crisi creativa, vés a saber. De les novel·les en parlo quan ja són publicades i mai abans.' De moment toca parlar de *No tornaran vius*, una novel·la que ens fa ser europeus perquè ens enfronta als nostres tabús a partir de la immediatesa. ■

DIMECRES 3 JULIOL 2019

No faces de la teua ignorància un argument
Joan Fuster

vilaweb.cat

El desacord pel govern de València dispara la tensió entre Compromís i el PSPV

Pedro Sánchez se sotmetrà al debat d'investidura el 22 i el 23 de juliol

Formentera activa avui la regulació de l'entrada de vehicles a l'illa

Francina Armengol nomena els nous consellers del govern

La CUP debatrà si passa del bloqueig a una política 'contudent però propositiva'